

Dzemdē bērna dzīve atklājas kā
luga divos cēlienos,
divos gadalaikos – tik atšķirīgos kā vasara un
ziema.

Sākumā ir *zelta laikmets*.

Ir embrijs, sīks aizmetnītis, daudzsološs, augošs,
kurš kādudien kļūst par augli.

No auga tas pārtop par dzīvnieku – parādās kustības,
mazajam rumpītim uzrodas izaugumi, tie kļūst par ekstremitātēm.

Mazais augs ir iemācījies kustināt zarus –
tas ir sācis izbaudīt rokas un kājas.

Debešķīga brīvība!

Jā – tas patiesi ir zelta laikmets!

Šī mazā būtne ir bez svara, brīva no jebkādiem ierobežojumiem,
jebkādām raizēm.

Kā būdams bez svara ūdenī,
viņš spēlējas,
draiskojas,
līksmo
tik viegli kā putns debesīs,
vizuļodams kā āsa, žilbinoša zivtiņa.

Šai karaļvalstī bez robežām,
šai neierobežotajā brīvībā,
kā plūstot cauri bezgala laikam,
viņš uzlaiko visus ietērpus,
viņš piedzīvo, izbauda visu,
ko vien spējusi Dzīve izsapņot.

Ak vai! Kāpēc gan visam ir jāpārtop
savā pretmetā?
Tas, par nelaimi,
ir tāds Likums,
kam pakļaujas visas lietas.
Tā nu tas ir: laisties dejā līdzī Universālajai
elpai, kurā
Nakts aizved pie Dienas,

Pavasaris – pie Ziemas.

Tas ir nepielūdzamais likums, kas pārvērš apburto dārzu,
kurā bērns reiz spēlējās tik bezrūpīgi,
par dārzu, ko apvij ēnas un skumjas.

Grūtniecības pirmajā pusē ola
(to veido membrānas, kas iekļauj
augli un ūdeni, kurā tas peld)
aug ātrāk par bērnu.

Bet drīz vien notiek kas pilnīgi pretējs:
nu auglis daudz lielāks aug, kļūstot
par mazuli.

Ola rīkojas pretēji. Tā sasniegusi savu pilnību –
nu mainās pavisam vairs nedaudz.

Augot arvien, bērns kādā dienā
aizsniedzas līdz kam cietam – dzemdes sienām –
un pirmo reizi apjauš, ka viņa karaļvalstij ir
robežas.

Tā kā bērns tik turpina augt, vietas ap viņu
kļūst arvien mazāk un mazāk.

Šķiet, ka pasaule it kā sarautos,
aptverot viņu ciešāk un ciešāk.

Nu absolūtais monarhs spiests rēķināties ar
likumu!

Bezrūpīgā brīvība, zelta stundas!

Muļķa jaunība mana!

Kur esat aizgājušas?

Kāpēc esat mani pametušas?

Bērns – līdz šim bijis pats sev saimnieks – nu ir kļuvis par
gūstekni.

Ieslodzīts.

Un cik savāds gan ir šis cietums!

Ne vien sienas te spiežas virsū,
spaidot bērnu no visām pusēm,
bet arī pamats ceļas augšup, lai tiktu tam klāt,
cietuma griesti lēni kļūst zemāki,
nežēlīgi liekot kaklam noliekties.

Ko gan citu viņš var, kā noliekt galvu padevībā
un pieņemt savu pazeminājumu!

Un gaidīt.

9

Bet kādudien viņš tiek apbalvots par savu pazemību.

Viņam par brīnumu tvēriens ir kļuvis par apskāvienu! Sienas pēkšņi izrādās dzīvas, un tvēriens ir pārvērties glāstā!

Kas te notiek?

Viņa bailes nu pārtop par tīksmi!

Nu liksmību rada sajūtas, kas sākumā lika drebēt.

Kad šīs sajūtas uzrodas, viņš priekā ietrīsas, atliec muguru, noliec galvu un gaida.

Taču šoreiz gada ar cerību un ar izbrīnu.

Kas gan notiek?...

Kāds gan tam visam ir cēlonis?

Kontraktijas.

Pēdējā grūtniecības mēneša kontraktijas, kas iesilda dzemdi, gatavojot to jaunajam uzdevumam.

Un tad kādu dienu...

maigie viļņi pāraug par vētru... apskāvienos ir jaušamas savādas dusmas! Tie beržas un spiež – tā vietā, lai turētu, lolotu!

Reiz tīkamā spēle ir kļuvusi baisa...

Kāds vairs netiek glāstīts, kāds tiek medīts.

“Man likās, ka tu mīli mani, bet nu mani spaidi, tiecies nogalināt mani, stum mani lejup.

Vai tu vēlies, lai es nomirstu, iemetot mani... tai tukšumā, neizdibināmajā bedrē!”

Saņēmis visus spēkus, bērns pretojas.

Nepamest, neiet prom, nelēkt...
jebko... tik ne to tukšumu!
Viņš cīnās, lai netiktu izmests, netiktu izraidīts,
bet, protams, viņš zaudēs.

Viņa mugura kļūst stīva, viņa galva ieraujas
plecos,
viņa sirds dauzās tā, it kā gatavotos pārlūst,
bērns ir pārvērties par šausmu pārņemtu kamolu.
Sienas nenovēršami tuvojas – kā vīna spiede,
kad tā saspiež vīnogas.
Viņa cietums ir kļuvis par
eju,
kas pāriet piltuvē.

Bet šausmas, kuras jau tā bija bezgalīgas,
nu vēl ir pārtapušās dūsmās.
Dusmu iedvesmots,
viņš ir gatavs cīņai.
“Šīs sienas mēģina mani nogalināt,
Tām ir jāpadodas!
Bet šīs sienas ir...
mana māte!
Mana māte, kura par mani rūpējās,
kura mani mīlēja!

Vai viņa ir sajukusi prātā?
Vai prātā sajucis esmu es?
Šis briesmonis neatkāpsies.
Mana galva, mana nabaga galva,
šī nabaga galva, kurai ir jāiztur visu
ciešanu smagums!
Tā pārsprāgs.

Gals jau ir redzams.
Tā droši vien – nāve...”
Kā gan šis nabaga nelaimīgais bērns lai zinātu:
jo drūmāka tumsa un neziņa,
jo tuvāk viņš ir
gaismai, patiesai dzīves gaismai!

Pēc brīža viss, šķiet, ir
pārvērties haosā!

“Sienas no manis ir atkāpušās, ieslodzījums, cietums
ir izgājis.

Nav nekā!

Vai būtu eksplodējis Visums?

Nē.

Es esmu piedzimis...

Un man apkārt

ir tukšums.

Brīvība, neizturama brīvība.

Vēl pirms brīža mani mēģināja saspiest, nogalināt, bet
nu man vismaz ir kaut kādas aprises, kaut kāda forma!

Cietum, es nolādu tevi!

Māmiņ, manu māmiņ, kur tu esi?

Viens, bez tevis, kur gan es esmu?

Ja tevis nav,

arī manis var nebūt.

Atgriezies, atgriezies pie manis!

Turi mani! Turi mani cieši!

Tā, lai es jūtu, ka esmu!”